

РЕШЕНИЕ

№ 1737

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 15.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9545** по описа за **2012** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на директора на Дирекция „Инспекция по труда”- С., чрез процесуален представител Е.М., срещу решение от 04.07.2012 г., постановено по н.а.х.д.№ 20020/2011 г. от СРС, НК – 104-ти с-в.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление № 22-2202637/12.05.2011 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма], на основание чл.416, ал.5 във връзка с чл.414 ал.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5 000 лева за нарушение на чл.1, ал.2 КТ.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати процесуални нарушения.Твърди се, че от доказателствата по делото следва категоричен извод за осъществен състав на чл.1, ал.2 КТ. и съдът неправилно е приел обратното. Поддържа се, че не е налице еднократност на престирания труд, а са налице белезите на един трудов договор по смисъла на чл.1, ал.2 КТ.

Ответникът по касация се представлява от юрк.К., който заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа, че решението на районния съд следва да бъде потвърдено.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни

основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Първи касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови обжалваното съдебно решение въззивният съд е приел, че се касае не до трудовоправни отношения, а до гражданскоправни такива, поради което не е налице нарушение на чл.1, ал.2 от КТ.

Този извод на съда е неправилен. Развитите от районния съд доводи, че възникналите отношения между дружеството и работниците не са трудови, а гражданскоправни, и че възприетата от актосъставителя и АНО фактическа обстановка не съответства на обективната действителност, са в противоречие със събрания по делото доказателствен материал. Трудовият договор има за предмет престоирането на работна сила от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, а при гражданския договор се дължи конкретен трудов резултат. От това произтичат и другите разлики между същите: докато при трудовия договор работникът е в зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време и т. н., то при договора за изработка изпълнителят дължи само "изработването на нещо", на уговорения резултат и е независим, стопански и оперативно самостоятелен при изпълнението. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежесмесчно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на изработката, по принцип - еднократно. При анализа на събраните доказателства, съдът намира, че по своя характер и белези отношенията по процесния граждански договор съставляват трудови такива - с тях е уговорена престацията на работна сила, а не овеществен продукт. Установено е по несъмнен начин, че работникът П. Г. изпълнява длъжността „техник” на конкретно работно място и при определено работно време. Ето защо, правилен е изводът на административнонаказващия орган, че се касае до трудови, а не до гражданскоправни отношения.

Настоящата инстанция намира, че както АУАН, така и НП, са издадени от компетентен орган в предписаните от закона форма и съдържание. В административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Наложено е наказание съответства на предвидената в нормата на чл. 414, ал.1 КТ санкция.

Въз основа на гореизложеното настоящата инстанция намира, че касационната жалба е основателна и следва да бъде уважена, а въззивното решение отменено.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С.-град, I-ви касационен състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от решение от 04.07.2012 г., постановено по н.а.х.д. № 20020/2011 г. от СРС, НК – 104-ти с-в. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-2202637/12.05.2011 г., издадено от директора на Дирекция. „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 лева за нарушение на чл.1, ал.2 КТ.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: